Ч. 143 Четвер 1 (13) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Податкові опусти. — Нагла смерть росийского наслїдника престола. — Положенє у Франциї).

Німецке людове сторонництво оголосило протест против заведеня австро-угорскої угоди на підставі §. 14. Зразу був плян видати спільний протест підписаний всїма німецкими опозицийними сторонництвами, але здаєть ся, що ті сторонництва не могли згодити ся на текст спільного протесту і тому кожде сторонництво виступить з власним протестом. Німецке людове сторонництво в своїм протестї виступає остро против уживаня §. 14, против угоди заключеної без затвердженя парляменту і взиває всїх австрийских Німцїв, аби спільно з ним виступили против правительства, котрий нарушує конституцию і закони. — Один з чеських полїтиків умістив в Plzensk-их List-ах статю, в котрій обговорює теперішну ситуацию. Автор признає, що в нутрі правицї істнують поважні ріжницї поглядів, котрі однак виявлять ся доперва в вересни по скликаню ради державної. В правици істнує ґрупа, і то не лише польских послів, котра є тої гадки, що Чехам пороблено за далеки концесиї і тому домагає ся полагодженя спору через знесенє язикових розпоряджень, а октройованє язикового закона, на котрий згодили би ся також Німцї. Тут істнують два блуди. По перше той, що навіть найбільше впливові особи не мали би сили опирати ся змаганям, котрі набирають що раз більшої сили, а по друге, що ческий нарід і ческа репрезентация не стерпілиби такого правительства, анї таких відносин, котрі рівнали би ся відкиненю найлїпших ческих намірів, ческої уступчивости і услуг, вїдданих ческим народом в дуже тяжких часах. Зворот в некористь Чехів викликав би між ними таке невдоволенє, о якім у Віднѝ ще нїколи не чули. Хто отже хоче державі добре і честно служити, не буде спекулювати на розлам в правици, але скорійше буде з усїх сил старати ся, аби заведено дїйстне правительство правицї.

Мінїстер скарбу др. Кайцль видав розпорядженє, установляюче висоту податкових опустів в приписанім на 1899 рік податку ґрунтовім і домовім та зменшенє головної суми податку заробкового. То розпорядженє установляє опуст в податку ґрунтовім на $12\frac{1}{2}$%, а в податку домовім — з виїмком пятипроцентового податку від доходу з будинків вільних від податку — на $11\frac{1}{5}$%. Установлена сума податку заробкового на 17,732.000 зр. буде знижена на 17,453.440 зр. або о $2\frac{37}{10}$% загальної суми.

В місцевости Аббас-Туман на Кавказї помер нагле в понедїлок внаслїдок вибуху крови росийский наслїдник престола, молодший брат царя Николая II., великий князь Юрий Александрович. В. кн. Юрий числив 28 лїт і був другим сином Александра III. і цариці Мариї Александрівни, перед тим княжни Даґмари даньскої, дочки даньского короля Християна IX. Був він любимцем цариці-матери і уважав ся за найспосібнїйшого з родини теперішного царя. На груди слабував вже від дитиньства і перебував заєдно на полудни: в Криміі, на Кавказї або в полудневій Франциї. По єго смерти став наслїдником росийского престола другий брат царя Николая II., великий князь Михайло Александрович, уроджений 4 грудня 1878 року.

Бувший президент кабінету а противник Вальдека-Руссо, Мелїн, виголосив оногди на бенкетї консервативних послів і сенаторів бесїду, в котрій ударив сильно на теперішне правительство. З вступленєм Мільранда (социялїста) до кабінету щезла француска република. Будучність Франциї не захитана. Армія француска відносить ся до републики льояльно. Бесїдник остро осуджує факт, що Любе зложив судьбу торговлї Франциї в руки социялїста Мільранда. Теперішне правительство не годне як слїд розвязати справи Драйфуса. Край не противний розвязцї сего процесу, але противний розстроєви, який викликано при сїй нагодї. Правительство не повинно впливати на судиїв военних в Рен. Теперішний кабінет є сторонничим, а з того можуть на Францию поплисти всякі невагодини. Задачию вірних републиканцїв повинно бути успокоєнє краю. — Майже всї дневники францускі повитали радо привітну телеґраму цїсаря Вільгельма до Любета. Рівнож і німецкі дневники уважають привіт Вільгельма за доказ зближеня Німеччини до Франциї.

21)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

Керрінґтон замовк і ждав на відповідь, але Гонория навіть не подивила ся на него. З єї очий, з єї лиця виглядала лиш погорда, але ніяке зворушенє. Він закурив собі циґаро і дивив ся в долину, в ту пропасть, що окружала башту. Так минала страшна для нещасливої ніч, аж наконець засіріло на всході сьвітло дня. Не перший то раз жена ґрафа Освальда у великім горю дожидала сьвітла дня. В сїй самотній розвалині з великим в болем серци прийшла їй на гадку инша ніч, котру перебула також без сну серед муки, і їй здавало ся, як би чула, як журчить ріка, як шумить очерет, як би хтось боров ся і бив ся, як упало щось тяжкого і задуднїло, як би хтось застогнав а відтак зробило ся тихо.

Ставши щасливою через любов свого мужа, она забула на хвильку той страшний образ з своєї минувшости, але тепер серед розпуки пригадав ся він їй зовсїм докладно в цїлїй своїй погани.

— Як я могла мати надію на щастє? — подумала она собі — я донька убийника! Гріхи одного поколїня відбивають ся на другім. На менї спочиває якесь проклятє, і не можу мати надїї, що буду щасливою.

Сонце зійшло і осьвітило яскраво пусту мочаровату площу; але минуло кілька годин по всходї сонця, заким прийшов той чоловік. що пильнував розвалин, і увільнив нещасливу з єї вязницї.

Той чоловік заробляв собі на скупенький кусник хлїба тим способом, що показував подорожним ті розвалини, і він знав, що перед девятою годиною ледви чи можна сподївати ся якогось гостя. Була майже девята година, коли Гонория побачила здалека, що він іде.

Було вже по девятій годинї, коли він підтягнув зводжений міст і зайшов по нїм до розваленої башти.

— Тепер Ви вже вільні, ґрафине Еверстронґ — сказав Керрінґтон, котрий, при сьвітлї дня виглядав дуже блїдим і знуждаиим. Та й він страшно перемучив ся через сю ніч. Гонория анї словом не відозвала ся до него. Підоймила капелюх з перами, що лежав на земли коло неї; пера на нїм були мокрі від роси і понищили ся. Біла одїж на нїй аж тяжка стала, так натягнула в себе вохкости і прилипла до тїла. А все-таки она не чула в ночи холодного вітру. Зійшла напомацки сходами в долину, на котрих і серед дня було темно. На брамі стрітила того чоловіка, котрий побачивши перед собою якусь біло убрану, нїби якийсь страх, людину, аж крикнув.

— Господи! — відозвав ся він, коли опамятав ся з перестраху — вибачайте панї, але я би був присяг, що Ви то якийсь дух.

— А Ви-ж вчера вечером, коли пішли звідси не знали, що тут єсть хтось в башни?

— Нї, не знав. Я пішов був на хвильку подивити ся за поросятком, що онтам у мене в хатї; коли же я вернув, щоби спустити міст, то не подивив ся, чи нема кого в баштї. То дуже рідко буває, щоби хтось так пізною порою сюди приходив.

— Покажіть менї, куди дорога до найблизшого села — сказала Гонория. — Я би хотїла найняти собі там фіру до Рейнгем.

— То було би найлїпше, як би Ви пішли до Еджінґтон; тото село чотири милї звідси при гостинцї до Рейнгем.

Чоловік показав при сих словах дорогу до того села а ґрафиня Еверстронґ пустилась тути зараз пішки навпростець почерез багнисту площу.

В дорозї не було кого поспитати, отже збила ся з дороги і кілька разів блудила аж наконець около першої години зайшла до села Еджінґтон. Тут наймила собі віз до Рейнгем; але не було надїї заїхати до замку скорше як межи третою а четвертою годиною сполудня.

ГЛАВА ДЕСЯТА.

Тверде як камінь серце.

Не лїпше як ґрафиня Еверстронґ в самотнїй, розваленій баштї, перебув ту ніч і ґраф Освальд на замку в Рейнгем. Підчас пира на прогульцї викликав був єго якийсь слуга з під намету сказавши єму, що якийсь хлопець чекає з листом на него і не хоче віддати єго нїкому иншому лиш самому ґрафови Еверстронґ. Ґраф вийшов зараз, відобрав той лист і прочитав єго. Зміст того листу був як-раз такий,

Новинки.

Львів дня 12-го липня 1899.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 3 го липня 1899 р.: 1) Перенести народних учителїв: Андр. Стебновского з Крилоса на посаду молод. учит. 5-кл. шк. муж. в Галичи, Петра Дмитришина з Побережа до Кальної, Генр. Мошиньского з Калпнівщини до Заболотівки, Авт. Чубатого з Колоколина до Мартинова нового, Соф. Шулякевичівну з Лїська до Устрік, Ів. Кучерічку з Покропивної до Ходачкова; 2) зорганїзувати: 3-кл. школу видїлову мужеску і 3-кл. школу видїлову женьску в Бучачи, другу 1-кл. школу в Руді сїлецкій каменецкого повіта; 3) виключити громаду Марківку із звязя шкільної в Молодятинї і зорганїзувати 1-кл. школу в Марківцї від 1-го вересня 1899; 4) перемінити 4-кл. школу женьску в Белзї сокальского округа на 5-кл., 1-кл. в Залїсю, борщівского повіта і Горпинї, каменецкого повіта, на двоклясові.

— **Комітет інтернату для кандидатів ц. к. Семинариї учительскої в Самборі** розписує конкурс в цїли поміщеня 100 питомців на рік шкільний 1899/1900 під слїдуючими услівями: Комітет інтернату прийме 100 найпильнїйших і найбіднїйших питомцїв, а то учеників з курсу приготовляючого за доплатою по 6 злр. місячно, а кандидатів I, II, III і IV року без доплати, лише за побирану стипендию, однак за місяць липень доп ачують всї кандидати по 5 злр. Питомцї, котрі були уміщені с. р. в інтернатї, а викажуть ся добрим поступом в науках і що найменше вдоволяючими обичаями, мають першеньство перед иньшими. Питомцї дістають в інтернатї мешканє, страву, услугу, сьвітло, пранє і надзір родительский, а також в міру запасу шкільні книжки. Крім того прийме комітет 5 учеників за повною оплатою по 12 злр. місячно з гори. Добровільне виступленє або видаленє з інтернату, потягає за собою утрату побираючої стипендиї. Приняте учеників курсу приготовляючого є провізоричне, а зістае затверджене доперва по зложеню іспиту вступного з добрим успіхом. Ті ученики з курсу приготовляючого, котрі не відповідять повисшим вимогам, з днем 1/10 с. р. будуть з інтернату виключені а на їх місце прийме комітет гіднїйших. Подане о приняте до інтернату треба вносити під адресою Дирекциї ц. к. Семинариї учительскої в Самборі найдальше до кінця липня с. р., до котрого належить долучити: 1. сьвідоцтво убожества, послїдне сьвідоцтво шкільне з укінченої VI. взглядно VII. кляси школи видїлової, або III. кляси ґімназиальної, або реальної, 2. сьвідоцтво хрещеня (ученики курсу приготовляючого мусять мати що найменьше укінчених 14 рік житя) 3. Декларацию на протяг цїлого року шкільного, в котрій родичі обовязують ся платити точно що місяця з гори повисше сказану квоту грошеву, заосмотрити сина в молитвослов, 6 сорочок, 6 простирал, 6 пошевок, 6 ручників, 6 хусток до носа. Біле безусловно мусить бути значене. Два цїлком нові убраня, зимове пальто, крім того сїнник і прикривало. В кінци приг. дує ся, що кождий принятий ученик мусить мати власну ложку, ніж і вилки, а надто скрипку до науки музики. Крім того уплачують родичі принятих учеників 6 злр. з гори, а 5 злр. на прибори наукові, на руки префекта інтернату, і 1 злр. на з'ужите інвентаря, з котрої то квоти з кінцем року шкільного здасть ся родичам рахунок. — З комітету інтернату для кандидатів ц. к. Сем. учит. в Самборі.

— **Великі повени** навістили сими днями західну Галичину. Повиливали ріки: Висла, Рудава, Раба і богато поменших потоків. Найбільше потерпіли повіт краківский і хшанівский. В Кракові вода залила на два метри високо не лише підміскі околицї, але й часть міста, так, що люди мусїли перевозити ся човнами. Вилив також Сян під Дубецком і затопив села: Гінсько, Ненадівке, Сливницю, передмістє Дубецке і Дрогобичку. В тій сторонї був хмаролом. В Рускім селї убив грім одного чоловіка. Днїстер вилив в повітї старомісхім коло Спаса, де утонила ся одна селянка і конї. Також з північної Угорщини і з Конґресівки доносять о великих повенях.

— **Град.** З Жабокрук під Хотимиром доносять, що коло Городенки упав дня 5 с. м. великий град і наробив там великої шкоди. Зараз на другий день упав град знов і многим господарям повибивав цїлковито засїви. О розмірах нещастя можна мати понятє з того, що град упав о годинї 3-ій по полудни, а лежав аж до другого дня в полудне.

— **В Бориславі** трисла минувшого тиждня така струя нафти в копальни анґлійскої спілки Перкінса, що розкинула в однїй хвили покрите вежі і дашок. Довгий час била струя на 30 метів високо. З того першого вибуху зловлено кілька вагонів ропи.

— **Грім** ударив в Первятичах, сокальского повіта в хату одного селянина і запалив єї. Огонь розширив ся на инші будинки і спалив три загороди. Шкоду обчисляють на 1900 зр. В хатї, в котру ударив грім, сховала ся одна жінка до комори і погибла на місци від удару грому.

— **Зьвірске убийство.** В місцевости Домашни на Угорщинї найдено на дорозї трупа ватажка циґаньскої дружини Юрия Стефана. Голова була цїлком відрізана від кадовба, а на цїлім тїлї було богато ран. Жандармерия вислїдила небавом, що убийства допустила ся жінка Стефана разом з своїм любовником Йошімом Констандіном Стефана убили обоє, коли він спав. Констандін ударив єго сокирою в шию, а коли Стефан давав ще знаки житя, вірна жінка відрізала єму цїлком голову від кадовба. Убийники признали ся вже до вини.

— **Хіна валить ся направду,** коли вже мають валити і звістний хіньский мур, що тягне ся тисячі кільометрів довкола хіньскої держави і престояв доси сотки лїт. З Чікаго доносять іменно, що там завязала ся спілка, котра висилає інжинїра Львовіса до Хіни, щоби там уэискати для спілки концесию на заваленє хіньского мура. Правительство хіньске постановило іменно — і то, як кажуть, з власної волї, розвалити хіньский мур. О концесию до сеї роботи убігають ся ще одна спілка з Ню-Йорку, дві спілки анґлійскі, одна француска а три німецкі. Після хіньских жерел, мур той стоїть вже 2000 лїт, але розслїди европейских учених показали, що він виставлений не давнїйше, як в чотирнайцятім столїтю, іменно за панующої династиї мінґів. Також не єсть він так довгий як загально припускають, бо після новійших обчислень має всего лиш 240 миль або 1870 кільометрів довготи. Що єго уважано давнїйше довгим на тисячі миль, походить мабуть з того, що мур той називає ся по хіньски: „ванґ-лї-шанґ-чінґ"; що значить: великий мур довготи 10.000 лї — а лї єсть хіньска міра довготи, миля, але лиш трохи більше як наш кільометер. Мур той єсть місцями на 9, а місцями на 12 до 13 метрів високий і в горі єсть на 6 метрів широкий. Мур той єсть так збудований, що з обох єго боків стоять ґранїтові стїни, а середина межи стїнами виповнена добре убитою землею і дрібним камінєм; серединою єсть той вал межи стїнами виложений кількома верствами паленої цеглы. Місцями суть на тім мурі башти, ще раз так високі, як сам мур. Впрочім хіньский мур єсть подвійний, один великий, внїшний, а другий внутрішний, віддалений від тамгого на яких 50 кільометрів.

що міг єго подразнити і занепокоїти. В тім листї без підпису було ось що написане:

„Коли ґраф Освальд хоче переконати ся о щирости чи фальшивости своєї жени, то нехай безпроволочно вертає до Рейнґем. Там дістане достаточні докази єї правдивого характеру. Буде може мусїв чекати, длятого з прихильної сторони, від котрої отсе письмо походить, радить ся єму ждати терпеливо. Не буде надармо ждати".

Чотирнайцять днїв тому назад був би ґраф Освальд такий лист з гнївом відкинув, але тепер їдь підозріня не давала єму спокою. Через короткий час не міг рішити ся, що єму робити; готов був не зважати на ту загадочну осторогу. Лїпше чувство радило єму не зважати на то письмо не знати від кого, але заздрість — та чорна, злощастна пристрасть — перемогла в нїм і він послухав того злого дорадника.

— Таже то нїкому не завадить, коли я верну до Рейнґем — подумав він собі. — Мої гості бавлять ся добре і не будуть на то зважати, що мене нема. Коли тот безіменний лист лиш злий жарт, то я зараз довідаю ся.

Як собі погадав так і зробив. Казав підвести собі коня і поїхав чим скорше. Приїхавши до Рейнґем спитав, чи хто не допитував ся за ним; але єму сказали, що через цїлий день не було нїкого. Ґраф виймав кілька разів безіменний лист та радив ся єго, що робити. В листї казав єму хтось чекати; але на що чекати? Майже сам себе встидав ся і сам на себе гнївав ся. Ходив в сумерку з одної комнати до другої як блудна вівця.

Служба поосьвічувала була на замку в Рейнґем многі комнати, а ґраф Освальд все ще ходив то сюди то туди то вийшов до сьвітлицї, то до гостинної комнати то знов вернув до біблїотеки або вийшов на терасу. Була одинайцята година, коли дав ся почути гуркіт возів, знак, що гості вертають з прогульки. Ґраф чекав аж до сеї хвилї і не міг нїчого дочекати ся. Аж єму вже встидно було, що таким простакуватим жартом дав ся за ніс водити.

— То якийсь добрий приятель зробив, якийсь не дуже дотепний, котрий гадає собі, що в тім великим гумор зажартувати собі із зздрости того, що оженив ся в пятьдесятім роцї — так роздумував собі ґраф Освальд розважаючи свою дурноту. — Коби я так дістав в свої руки того, що сей лист писав, попамятав би собі і довідав ся, що деякі жарти не конче безпечні.

Ґраф Освальд вийшов своїм гостям на стрічу; думав, що і єго жінка разом з ними приїде. На хвильку забув на то підозріне, яке мав на нїв від двох недїль. У него було на думцї лиш то безіменне письмо та кривда, яку заподїяв Гонориї, коли повірив письму. Як би Гонория в сїй хвили, коли єго так щиро тягнуло до неї, була явила ся перед ним, було би щезло всяке чувство відчуженя; від одного єї усьміху були би минули єи всякі сумнїви.

Але ґраф Освальд пізнав в першій кариті, що заїхала перед замок, віз своєї жінки, а єї самої в нїм не було. Лїдия Ґреґем розповіла єму, що „люба ґрафиня" всїх їх так дуже напудила.

— Повинна би вже від двох годин бути дома — додала Лїдия. — Виїхала борше як на годину перед нами з паном Керрінґтоном а легкий візочок і жвавий кінь повинні би їх були борзо завести.

— Моя жена з паном Керрінґтоном! Що то має значити, панно Ґреґим?

Лїдия розповіла докладнїйше, а Реджінальд Еверстронґ потвердив то, що она казала. Ґрафиня Еверстронґ виїхала з паном Керрінґтоном більше як на годину наперед з прогульки.

Годі словами розповісти, що дїяло ся ґрафови Освальдови. Як міг так старав ся укрити свій перестрах; але блїде лице і посинїлі губи показували, як глубоко він був зворушений. Розіслав слуг на конях на всї боки а відтак лишив гостий самих та не кажучи і слова замкнув ся в своїй комнатї і чекав, яку вість принесуть слуги.

Чи би приключила ся якась пригода їй і єї товаришеви? — А може Гонория і Керрінґтон то двоє винуватих, що стративши розум від злочинного наклону утекли разом не зважаючи на добре імя і богатство?

Він старав ся вмовити в себе, що се не можливо; але якесь страшне підозріне не давало єму спокою і вертїло єму в мозку, підчас коли він чекав на успіх шуканя. Волїв би був почути, що єї знайшли неживу на камїню серед гостинця, як щоби єму мали сказати, що она утекла з другим, що она невірна, упавша глубоко людина.

— Чого я віддав єї супроводови того чоловіка? — спитав ся він сам. — Длячого она була так нерозважна, що лишила гостий і пішла разом з чоловіком, котрий повинен був для неї бути чужим? Прецї з неї не наївна молоденька дївчина; таже она вже раз показала, що уміє дати собі раду в трудний ситуациї. Чи она з розуму зійшла, що таким поступованем наробила менї ганьби?

Слуги вернули з нїчим. Не було й слїду по пропавшій. Розпитували всюди вздовж гостинця, але надармо. Нїхто не видїв візка на двох колесах.

Ґрафа Освальда взяла ся розпука.

Не було вже для него нїякої надії: єго жінка втекла. Велика то справдї була для него кара за єго романтичне одруженє — за єго слїпе довірє до женщини, котра єго омотала, очарувала. Похилив голову під сим тяжким

— **Все вже бувало на сьвіті**: В справозданю з засїдань Академиї для написий в Парижи знаходить ся між иншим і такий уступ: „Пан Опперт відчитав свою працю о фальшованю і вискробуваню, якого допускали ся халдейскі урядники на 40 столітий перед теперішним численем часу, а то в тій цїли, щоби оцукати скарб державний.

— **Смерть від кусника хліба**. В Мария-Таферль, відпустовім місци в долїшній Австриї викликала загальний жаль слїдуюча нещаслива пригода: Молода і дуже красна дївчина зївши кусень сьвіжого хліба номерла нагло. Дївчина та, 17-лїтна Мария Бормут з'їла кусник сьвіжо спеченого ще теплого хліба і зараз по тім випила склянку студеної води, від чого дістала зараз страшних болів і незадовго по великих муках закінчила жите.

— **Страшна женщина**. Два роки тому назад знайдено в Бистрици, гірскім потоці під селом Смільна тїло господаря Кароля Райса. Тїло лежало у воді а на недалекій кладці знайшла ся бляшанка з нафтою, котра була власностию Райса. Позаяк годі було розслїдити всї подрібности сеї пригоди, то припускано загально, що Райс ідучи з бляшанкою в руцї через кладку спотикнув ся і упав случайно або може умисно скочив у воду і утопив ся. Райс лишив вдовицю, котра незадовго опісля віддала ся за Михайла Дуткевича зі Смільної і жила з ним спокійно. Аж ось тепер рідний брат Дуткевичевої а давнїйше Райсової, зачав розповідати знакомим, що то Дуткевичева убила Райса. Після его оповіданя, котре дійшло аж до Підбужа до тамошної жандармериї і спонукало арештованє страшної женщини. Райса струтила его жінка зі скали в Смільній, а коли він вже не жив, затягнула трупа аж до Бистрицї і там вкинула его у воду, щоби там удати, що ніби то він сам утопив ся. Щоби ще лїпше затаїти злочин, вернула домів і винесла бляшанку на нафту та підкинула еї на кладці. Наконець все то розповіла братови і радила ся его, чи добре затерла слїди злочину. Тепер ту страшну женщину вже арештовано, разом з еї чоловіком Дуткевичем, на котрого паде підозріне, що він міг бути еї спільником.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Для догіднїйшої комунїкациї з місцями купелевими Риман'в і Івонїч будуть курсувати вози I./II. кляси впрост між Перемишлем а Яслом. — Від'їзд з Перемишля о годині 1-ій мінут 46 в ночи, приїзд до Ясла о 6 годині 34 мінут рано. — Від'їзд з Ясла о 8 годині 32 мінут вечером, приїзд до Перемишля о 2 годині в ночи. — Курс тих возів зачинає ся від 15 с. м., а потреває до 15 вересня с. р включно.

Сим подає ся до відомости, що всякий рух поїздів на шляху Живець-Фрідріхсгітте здержано на 3 дни, а рух товаровий на шляху Суха-Живець на час необмежений. Перевіз осіб, пакунків і посилок поспішних на шляху Суха-Фрідріхсгітте відбуває ся від 10 липня с. р. поїздами ч. 1216, 1211, 1252 і 1217.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 10-ого липня с. р. отвирає ся для обмеженого руху особового і пакункового перестанок „Йонсбахталь", лежачий поміж стациями Гштатербоґен і Ґезайзе-Айнганґ".

Дня 1. липня с. р. отворено для руху особового і пакункового перестанок „Дірвін", лежачий поміж перестанком Пфальцав-Пресбавм а стацию Рекавінкель, на шляху Відень-Зальцбурґ.

Дня 1. липня с. р. отворено для руху особового і пакункового перестанок Конрадсґрін, лежачий поміж стацию Сандав і перестанком Лінденгав на шляху Відень-Хеб.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 12 липня. Мінїстер судівництва др. Рубер приїхав сюди вчера в полуднє. Цїсар приймив его на авдиєнциї, по чім мінїстер був у Монарха на снїданю.

Петербург 12 липня. На заупокійнім богослуженю за вел. кн. Юрия в Ісакиевскім соборі були амбасадори, представителї властий, офіцири німецкого шкільного корабля „Шарльотте" і даньского военного корабля „Торденшільд".

Льондон 12 липня. До полудневої Африки вислано доси пять батерий артилериї.

ударом. Сидів цїлісеньку ніч, зловившись руками за голову.

Его камердинер, Мілярд, запукав о звичайній порі; хотів свому панови помогти убирати ся; але двері були замкнені; ґраф Освальд сказав свому слузї, що не потребує его помочи. Говорив кріпким голосом, бо знав, що ухо слуги готове підслухати кожду ознаку его горя. Коли слуга собі пішов, він встав перший раз і глянув попад ліси, на котрі падало сьвітло сонця. На вид того красного образу вирвалось ему з груди зітхнене невисказаного горя. Він привів був свою молоденьку жінку яко панію сих чудних околиць до Рейнгем; він показував їй ту околицю, казав їй, що она аж до смерти буде панею сеї величавої посїлости. Ніхто їй того не відбере. Був то добровільний дарунок его великої любови. Лиш діти мали би з нею подїлити ся, як би Господь Бог поблагословив їх ними. Він виявляв їй свою безмежну предачність, свою пристрастну любов, а заким ще минули три місяці, покинула она его задля якогось другого!

Коли він так стояв при отвертім вікнї і думав, почув, що в сїнех щось котить ся. То був візочок котрим капітан Кране возив ся, коли гостець ему ломив кости і він не міг ходити. Кране запукав до дверий старого товариша.

— Пусти мене, Освальде, я хочу зараз з тобою поговорити — відозвав ся він.

— Нї, любий Кране, аж до полудня; не можу тепер нікого приймати — відповів ґраф.

— Але мене можеш приняти, Освальде. Я мушу поговорити з тобою і не вступлю ся звідси, доки мене не пустиш.

Ґраф отворив і впустив капітана, котрий зручно в'їхав візком до комнати.

— Оттак — сказав ексцентричний гість, коли ґраф Освальд замкнув за ним двері. — То ти сеї ночи не спав?

— А ти звідки то знаєш?

— Насамперед видко по твоїм лици, а відтак по твоїй постели. Красна істория!

— Я маю велику гризоту, Кране.

— Жінка тобі утекла — хочеш сказати?

— Як то! То вже все знають? — відозвав ся ґраф Освальд.

— Що то значить все?

— Що моя жінка мене покинула.

— Таже таке розповідають і я задля тої чутки сюди прийшов. Але я не вірю, щоби в тім хоч одно слово правди було.

Ґраф з гірким усьміхом відвернув ся від свого приятеля.

— Других людий я би може й туманив, Кране — сказав ґраф — але тебе не хочу. Жінка мене покинула, о тім нема вже й сумніву.

— Я в то не вірю — відозвав ся капітан. — Нї, Освальде, не йму тому віри. Ти знаєш мене. Коли я перший раз довідав ся, що ти оженив ся, то я сказав, що з тебе дурак. То було може й за остро сказано. Але коли я пізнав твою жінку, то сказав тобі, що я иншої гадки. Коли яке лице жіноче показувало коли небудь невинність і правдолюбивість, то певно у ґрафинї Еверстронґ. Я би свое горло дав за то, що она тобі вірна.

Ґраф Освальд взяв свого приятеля за руку. Він був занадто зворушений як щоби міг говорити. Ся дружба була для него невисказаною потїхою. Перший раз від півночи заблисла ему знову надія. Він завсїгди мав довіре до осуду свого приятеля. Чомуж би не мав его мати і тепер?

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^1/_7$ до $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·15	„ Янова від $^1/_5$ до $^{30}/_9$.
	3·20	„ Зимноводи від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави
		а Орлова від $^{15}/_6$ до $^{15}/_9$.
	6·50	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^1/_{10}$ до $^{30}/_4$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^1/_5$ „ $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$.
	9·11	„ „ „ $^1/_6$ „ $^{15}/_9$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{10}/_9$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^1/_7$ до $^{15}/_9$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ і від $^{16}/_9$ до $^{30}/_9$ що дня, а від $^1/_6$ до $^{15}/_9$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^7/_5$ до $^{30}/_6$ і від $^{16}/_8$ до $^{10}/_9$.
	8·30	„ Брухович від $^1/_7$ до $^{15}/_8$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^1/_6$ до $^{15}/_9$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано

Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Крехонецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).